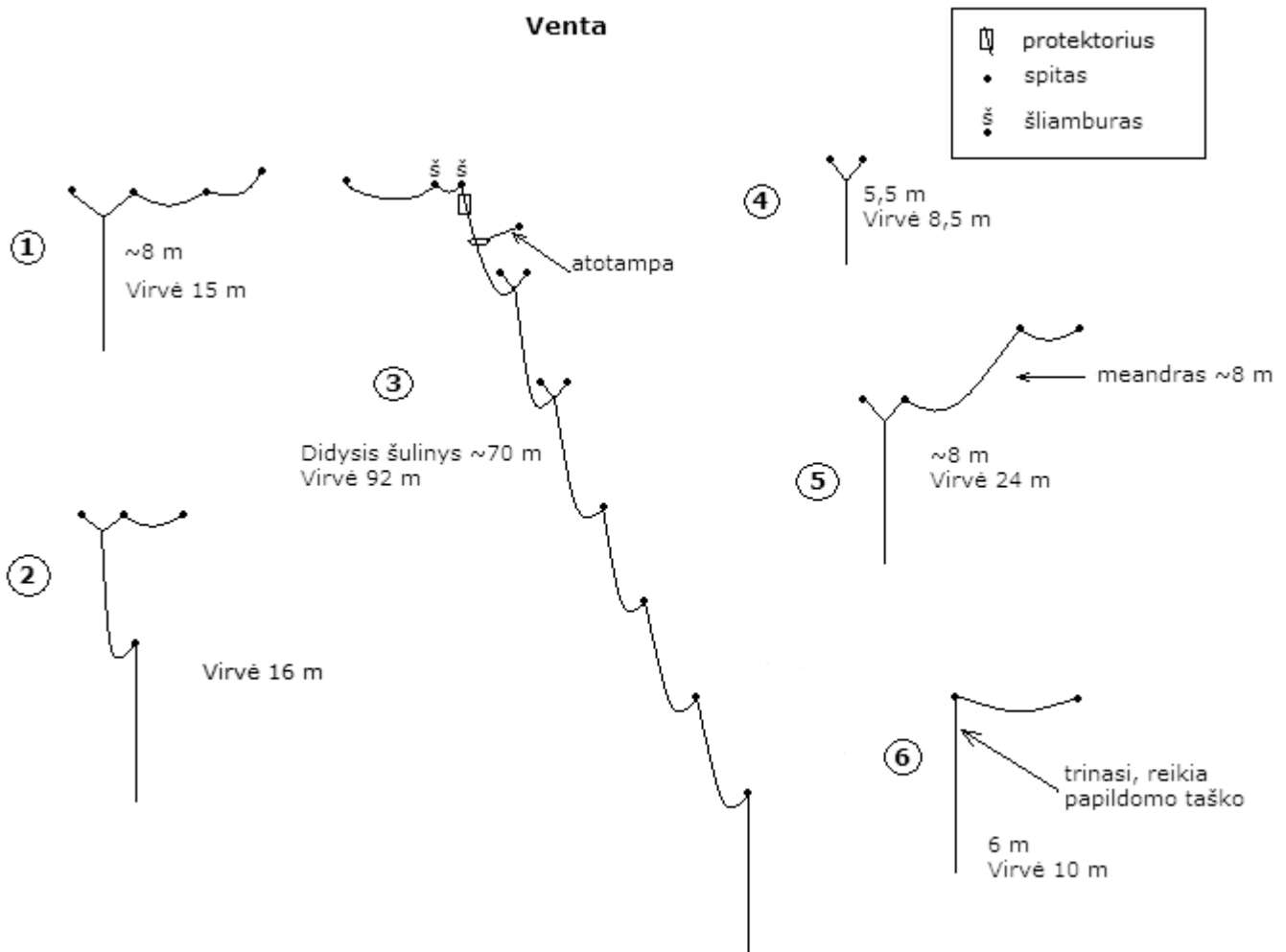

Venta

Įėjimas į Ventą gana siauras ir išsidėstęs tarp akmenų. Siauras ir gan netrumpas įėjimo meandras praeinamas be virvės, lipant uolomis arba spraudžiantis tarp meandro sienų (naujokams ir šiaip stambesniems žmonėms sunku, lengviau eiti be apraišų). Iš meandro išeinama į nedidelę salygtę-lentyną, nuo kurios prasideda pirmasis šulinys (apie 8 m). Toliau prasideda ėjimas su kliūtimis – lipimas per akmenų užgriuvas, lindimas per siauras angas, lipimas uolomis. Kelias žemyn gana aiškus, tačiau grįžtant į viršų viskas daug painiau, todėl patartina įsidėmėti ar pasižymėti klaidesnes vietas. Kažkur šito kliūčių ruožo viduryje yra antrasis šulinys. Jam apeiti galimi du keliai: nusileidus siauru pralindimu tarp akmenų (pralindimas eina žemyn ir po to pasisuka horizontaliai) galima išlįsti ant sienos krašto, kur tiesiog po to galima nulipti uolomis kokių 4 m; antruoju variantu reikia nesileidžiant į tą siaurą landą tarp akmenų sukti į dešinę – beveik iškart yra nedidelis balkonas su stalaktitais, kur prikaltas spitų (schema 2). Leistis virve greičiau ir patogiau, ypač su maišais.

Sio šulinio dugne dešinėje pusėje tarp akmenų yra skylė į žemiau esančią salygtę, kurioje patartina pasižymėti kelią – joje abu kartus grįždami bandėme eiti ne į tą pusę. Toli nenuėjome, bet pasilaipiojome be reikalo. Toliau keli laiptai žemyn, meandras ir už jo didysis šulinys (apie 70 m). Būkite atsargūs – meandre prieš didįjį šulinį kažkodėl įsitvirtino tendencija pamesti visokiąsias įrangą (galima būtų pavadinti jį „Aukų meandru“). Šulinio viršuje po šliamburais trinasi pakabinta virvė, žemiau įkalta atotampa ją kiek atitraukia nuo sienos, bet vis tiek reikia protektoriaus (arba pakeisti bazę – kalti spitą į priešingą sieną ir paleisti virvę nuo zuikio ausų tarp sienų žemyn). Toliau leidžiamasi plyšiu šulinio senoje. Nuo paskutinio spito žemyn eina gana ilgas virvės galas ir, einant pavasarį, kai Ventoje šlapia, lipant šiuo paskutiniu virvės gabaliuku apie du trečdalius kelio ant lipančiojo pilasi pastovus dušas. Sausuoju metų laiku (vasarą) didžiamame šulinyje tik šiek tiek kapsi.

Didžiojo šulinio dugne yra jauki salygtė su lentele, kurioje paminėtas Kaunas © Salygtės krašte – skylė į apačią (schema 4). Apačioje suvirtę didžiuliai luitai, reikia rangytis tarp jų ir ieškoti pralindimo (siaura). Išlindus iš akmenų yra siauras meandras žemyn, po kurio eina nedidelis šulinukas. Priešais meandro įėjimą esančioje senoje yra spitas, nuo kurio galima pasikabinti virve meandru (schema 5). Nusileidus meandru iki šulinuko pradžios dešinėje galima pamatyti gražią stalaktitais ir stalagmitais apaugusią lentyną, nuo kurios galima patekti į porą nedidelių šoninių atšakų. Nusileidus šulinuku patenkama į labai moliną salę, kurios gale yra užlipimas į viršų (per labai slidžias molinas sienas). Kaip tik tiesiai po užlipimu kažkur žemyn per skylutę garmėjo vandens upeliukas. Čia galima bandyti kasti ir ieškoti, kur tas upeliukas nuteka, nes toliau dugne visiškai sausas molis.

Pakilus molinu užlipimu prabėgama meandru, kurio gale paskutinis 6 m šulinukas (schema 6). Šulinuko siena nuožulni, todėl virvė tiesiog gulasi ant jos (ir trinasi leidžiantis ar lipant). Reiktų perkabinti. Apačioje – urvo dugnas. Daug sauso molio, kastuvėlis, kelios molyje prakapstytos duobės, ir viskas.

Urvo vandens lygis: Ventoje buvo gana šlapia balandžio pabaigoje – gegužės pradžioje, kai tirpo sniegas. Vanduo varvėjo įėjimo meandre ir keliuose šulinukuose prieš didįjį šulinį, tačiau ten įmanoma greitai prabėgti beveik nesušlapus. Didžiojo šulinio apačioje vanduo jau nebe varvėjo, o tiesiog liejosi, norėjosi plastikato. Dar kartą nusileisti upeliu reikia šulinyje 5 schemeje, pats upeliukas šio šulinio dugne suteka į nedidelį plyšį. Pagal žymes, likusias ant šulinio sienų, matėsi, kad kažkada šioje salėje vanduo buvo pakilęs apie pusantro metro.

Vasarą-rudenį Ventoje beveik sausa, sienos kai kur drėgnos, pakeliui iki didžiojo šulinio galima rasti balą, iš kurios galima pasisemti vandens gėrimui. Didžiamam šulinyje tokiu metu tik šiek tiek kapsi.